

**L'ORIGEN DEL
LABERINT**

FEBRE LETAL

EL CORREDOR DEL LABERINT 5

JAMES DASHNER

JAMES DASHNER

LA FEBRE LETAL

Traducció d'Anna Puente i Lluçà

Fanbooks

Títol original: *The fever code*

© 2016, James Dashner

© de la traducció: 2016, Anna Puente i Lluçà

© d'aquesta edició: 2016, Grup Editorial 62, s.l.u.,
Fanbooks, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

Publicat el 2016 per primera vegada als EUA
per Delacorte, un segell de Random House.

Tots els drets reservats

Primera edició: novembre del 2016

www.fanbooks.cat

Fotocomposició: Tiffitext, S.L.

ISBN: 978-84-16716-06-7

Dipòsit legal: B. 20.224-2016

Imprès a Catalunya

Aquest llibre és una obra de ficció. Qualsevol referència a fets històrics o gent real s'han fet servir de manera fictícia. Altres noms, personatges, llocs i incidents són producte de la imaginació de l'autor i qualsevol similitud amb fets o persones reals, vives o mortes, és totalment una coincidència.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

U

28.11.221 / 09.23 HORES

«STEPHEN, STEPHEN, STEPHEN. EM DIC STEPHEN».

Havia estat entonant la cantarella una vegada i una altra per a si mateix durant els darrers dos dies, des que l'havien separat de la mare. Recordava cadascun dels últims segons que havia passat amb ella, cadascuna de les llàgrimes que havien rodolat per les galtes d'ella, les seves paraules, el seu tacte càlid. Malgrat que era petit, havia entès que allò era el millor que podia passar. Havia vist el seu pare pres d'una bogeria absoluta, una barreja perillosa de ràbia i brams. No hauria pogut suportar veure la mare igual.

Tot i això, el dolor d'estar separat d'ella el consumia. Era com un oceà que l'havia xuclat sota l'aigua, cap a una profunditat i una fredor sense fi. Es va ajeure al llit de la seva petita habitació, amb les cames arraulides fins al pit i els ulls tancats amb força, fet una boleta, com si això l'hagués d'ajudar a agafar el son. Des que se l'havien endut, només havia pogut fer unes quantes capcinades comptades, en què havia somiat núvols foscos i bèsties que xisclaven. Es va tornar a concentrar.

«Stephen, Stephen, Stephen. Em dic Stephen».

Va arribar a la conclusió que hi havia dues coses a les quals s'havia d'aferrar: els seus records i el seu nom. Era evident que no podien arrabassar-li els records, però sí que es-

taven intentant robar-li el nom. Durant dos dies l'havien pressionat perquè acceptés el nom nou: Thomas. Ell s'hi havia negat, aferrant-se desesperadament a les set lletres que les persones de la seva pròpia carn havien triat per a ell. Quan les persones de les bates blanques se li adreçaven amb el nom de Thomas, ell no responia; en comptes d'això, feia com si no els sentís o com si es pensés que parlaven amb algú altre. No era fàcil quan només hi havia dues persones a l'habitació, cosa que normalment era el cas.

L'Stephen no tenia ni cinc anys, però la seva única imatge del món estava formada per la foscor i el dolor. I ara aquestes persones se l'havien endut. Semblaven disposades a fer-li entendre que les coses només podien anar a pitjor, i que cada lliçó apresada seria més dura que l'anterior.

La porta va brunzir i es va obrir immediatament. Va entrar un home vestit amb una granota verda que semblava un bodi per a adults. L'Stephen tenia ganes de dir-li que feia una pinta ridícula, però recordant les poques trobades que havia tingut amb ells, va decidir guardar-s'ho. La paciència d'aquella gent començava a desgastar-lo.

—Vine amb mi, Thomas —va dir l'home.

«Stephen, Stephen, Stephen. Em dic Stephen».

No es va moure. Va continuar amb els ulls tancats, resant perquè el desconegut no hagués vist que els havia obert una mica quan havia entrat a l'habitació. Cada vegada venia una persona nova. Cap no s'havia mostrat hostil, però tampoc no gaire amable. Tothom semblava distant, com si tingués el cap a una altra banda, i no en el nen que estava sol al llit.

L'home va tornar a parlar, sense molestar-se a dissimular la impaciència de la veu.

—Lleva't, Thomas. No tinc temps per a jocs, entesos? Ens fan suar la cansalada per acabar d'enllestir-ho tot, i

m'han dit que tu ets un dels últims que et resisteixes a adoptar el nom nou. Fes el favor, nano. Realment vols que ens barallem per això? Després que t'haguem salvat del que passa allà fora?

L'Stephen va fer tots els esforços possibles per no moure's, però aquella posició encarcarada no era gens pròpia d'una persona adormida. Es va aguantar la respiració fins que, al cap d'una estona, no va tenir més remei que agafar una enorme glopada d'aire. Rendit, es va girar de panxa enlaire i va fulminar el desconegut amb la mirada.

—Sembles idiota —va dir.

L'home va intentar dissimular la sorpresa, però no se'n va sortir. Una expressió de perplexitat se li va dibuixar a la cara.

—Com dius?

La ràbia bullia dins l'Stephen.

—He dit que sembles idiota. Amb aquesta granota verda ridícula. I deixa d'esforçar-t'hi. No faré tot el que em diguis. Ni boig no penso posar-me res que s'assembli a aquesta mena de bodi que portes. I no em diguis Thomas. Em dic Stephen!

Havia parlat d'una sola tirada, de manera que va haver d'agafar una altra glopada d'aire, resant perquè això no espatllés el seu moment de glòria. Resant perquè no el fes semblar dèbil.

L'home va esclafir a riure, amb una veu que semblava més divertida que no pas condescendent. Tot i així, l'Stephen encara tenia ganes de llançar alguna cosa a l'altra punta de l'habitació.

—M'han dit que tenies... —va dir l'home, abans de fer una pausa i donar un cop d'ull a la tauleta electrònica que portava—, «un caràcter infantil i adorable». No sé on el deus haver amagat.

—Això era abans que em diguessin que m'havia de canviar el nom —va replicar l'Stphen—. El que em van posar els meus pares. El que m'heu pres.

—Et refereixes al pare que es va tornar boig? —va preguntar l'home—. Al que va estar a punt de matar la teva mare d'una pallissa, de tan malalt com estava? Et refereixes a la mare que ens va demanar que te'ns enduguéssim? A la que cada dia està més malalta? Et refereixes a aquests pares?

Des del llit, l'Stphen treia foc pels queixals, però no deia res.

El visitant vestit de verd es va apropar al llit i es va ajupir.

—Mira, només ets un nen. I salta a la vista que ets llest. Molt llest. I també immune a l'Erupció. Ho tens tot al teu favor.

L'Stphen va percebre el deix d'advertència a la veu de l'home. No sabia què vindria després, però segur que no seria res de bo.

—Hauràs d'acceptar que perdràs certes coses. Hauràs de començar a pensar en un concepte més important que tu mateix —va continuar—. Si no trobem un remei en els propers anys, l'espècie humana s'extingirà. Per tant, això és el que faràs, Thomas: t'aixecaràs i sortiràs amb mi per aquesta porta. No t'ho tornaré a repetir.

L'home es va esperar uns instants, amb la mirada fixa. A continuació, es va posar dret i va girar cua per marxar.

L'Stphen es va aixecar i el va seguir cap a la porta.

Dos

28.11.221 / 09.56 HORES

TAN BON PUNT VAN SORTIR AL PASSADÍS, l'Stephen va veure la primera persona de la seva edat des que havia arribat. Una nena. Tenia els cabells llisos i semblava una mica més gran que ell, però no hi hauria posat la mà al foc, perquè només l'havia vista un instant fugaç, mentre una dona l'acompanyava a l'habitació del costat. La porta es va tancar de cop, just en el moment que ell i el seu acompanyant hi passaven pel davant, i es va fixar en la placa que hi havia a la superfície blanca. Hi posava «31K».

—La Teresa no ha tingut cap problema a adoptar el seu nom nou —va dir l'home de verd mentre avançaven pel llarg passadís, tènueament il·luminat—. És clar que això també pot ser perquè tenia ganes d'oblidar-se del que li havien posat.

—Quin era? —va preguntar l'Stephen en un to que podia sonar educat. Es moria de ganes de saber-ho. Si realment la nena s'havia rendit tan fàcilment, potser ell també es podria recordar del seu nom, com si fes un favor a una amiga potencial.

—Ja et costarà prou oblidar-te del teu —va respondre l'home—. No voldria condemnar-te amb un altre nom.

«Jo mai no me n'oblidaré», es va dir l'Stephen. «Mai». En algun racó de la seva ment, es va adonar que ja havia

canviat d'actitud, encara que fos de manera imperceptible. En lloc de repetir incansablement que es deia Stephen, havia passat a prometre que no s'oblidaria del seu nom. Ja s'havia rendit? «No!», va estar a punt de cridar en veu alta.

—I tu, com et dius? —va preguntar, ansiós per distreu-re's.

—Randall Spilker —va dir l'home, sense alterar el ritme dels seus passos. Van girar en una cantonada i es van trobar davant d'una renglera d'ascensors—. Fa temps no era tan malparit, creu-me. El món, la gent per a qui treballo... —Va fer un gest cap a res en concret, assenyalant el seu voltant—. Tot plegat ha convertit el meu cor en un petit grumoll de carbó negre. Em sap greu per tu.

L'Stephen no sabia què respondre. Estava massa enfeinat preguntant-se on anaven. En sentir el dring, van entrar a l'ascensor i la porta es va tancar.

L'Stephen seia en una cadira estranya que tenia uns instruments incorporats que li estrenyien les cames i l'esquena. Uns sensors sense cables, amb prou feines de la mida d'una unglà, se li enganxaven a les temples, el coll, els canells, el doblec dels colzes i el pit. Observava com la màquina del seu costat recopilava dades, fent sorollets aguts. L'home del bodi estava assegut en una cadira d'observació, amb els genolls a poc més de cinc centímetres dels seus.

—Em sap greu, Thomas. Normalment ens esperem més abans de fer això —va dir en Randall. La seva veu sonava més amable que al passadís i a l'habitació—. T'hauríem donat més temps per adoptar el teu nou nom de manera voluntària, tal com ho ha fet la Teresa, però el temps és un luxe del qual ja no disposem.

Va sostenir enlaire una diminuta peça de plata resplendent, amb un extrem arrodonit i l'altre en forma de fulla d'afaitar esmolada.

—No et moguis —va dir en Randall, inclinant-se cap endavant com si li volgués dir alguna cosa a cau d'orella. Abans que li pogués preguntar res, l'Stephen va notar una fiblada dolorosa a la sotabarba, seguida d'una sensació desconcertant, com si alguna cosa li estigués furgant la gola. Va proferir un udol, però la sensació es va esfumar tan de pressa com havia aparegut. Tot d'una, només notava el pànic que li envaïa el pit.

—Què... què ha estat, això? —va balbucejar. Va intentar aixecar-se de la cadira, malgrat tots els aparells que el retenien.

En Randall el va fer tornar a seure. No li va costar gaire, tenint en compte que en feia dos com l'Stephen.

—És un estimulador del dolor. No pateixis, s'acabarà dissolent i el teu cos l'expulsarà. Algun dia. Quan arribi aquest moment, és possible que ja no el necessitis. —Llavors va arronsar les espatlles, com dient: «Què vols fer-hi?»—. Però sempre te'n podem inserir més, si ens hi obligues. Ara tranquil·litza't.

A l'Stephen li costava molt respirar.

—I què em farà, això?

—Bé, depèn... Thomas. Tenim un llarg camí per endavant, tu i jo. Tots nosaltres. Però avui, ara mateix, en aquest precís moment, podem agafar una dreuera. Un caminet que travessi el bosc. L'únic que has de fer és dir-me el teu nom.

—Molt fàcil. Stephen.

En Randall es va deixar caure el cap sobre les mans.

—Va, fes-ho —va dir, amb una veu una mica més forta que un xiuxiueig fatigat.

Fins aquell moment, l'Stephen no havia conegut cap al-

tre dolor que no fos el de les esgarrapades i els blaus típics de la infantesa. Però quan la tempesta virulenta li va esclatar dins el cos, quan l'agonia se li va escampar per les venes i els músculs, es va quedar sense paraules per descriure aquell dolor. No entenia res. Només va sentir els seus propis xiscles, que amb prou feines van tenir temps d'arribar-li a les orelles abans que la ment li deixés de funcionar i el salvés.

L'Stephen va tornar en si, panteixant amb dificultat i xop de suor. Encara era en aquella cadira tan estranya, però en algun moment l'havien lligat amb unes corretges flexibles de cuir. Cadascun dels nervis del cos li brunzien a causa dels efectes prolongats del dolor que en Randall i l'aparell incorporat li havien infligit.

—Què...? —va xiuxiuejar l'Stephen, amb un rauc aspre. La gola li coïa, un indicatiu dels brams que devia haver fet mentre estava inconscient—. Què? —va repetir, intentant encaixar les peces mentalment.

—He intentat dir-te, Thomas... —va fer en Randall, amb un possible (només possible) deix de compassió a la veu. O potser era de penediment—, que no tenim temps per a orgues. Em sap greu. De debò. Però ho haurem de tornar a intentar. Crec que ara ja has entès que això no és una broma. Per a tots els que som aquí és important que acceptis el nom nou.

L'home va apartar la mirada i es va quedar en silenci una bona estona amb la vista clavada a terra.

—Com m'has pogut fer mal? —va preguntar l'Stephen, malgrat la gola encetada—. Només sóc un nen.

Per petit que fos, però, era conscient que les seves paraules havien sonat d'allò més patètiques. I també era conscient que els adults acostumen a reaccionar al patetisme de dues

maneres diferents: o bé se'ls estava el cor i es fan enrere, o bé la culpa crema dins seu com les flames d'un forn i s'endureixen com una pedra per extingir el foc. En Randall va triar la segona, i la cara se li va encendre mentre començava a cridar.

—L'únic que has de fer és acceptar un nom! Ja m'he atipat d'aquest joc. Com et dius?

L'Stephen no era burro. Va decidir que, de moment, fingiria.

—Thomas. Em dic Thomas.

—No et crec —va respondre en Randall. Els seus ulls s'havien transformat en dos bassals foscos—. Un altre cop.

L'Stephen va obrir la boca per respondre, però es va adonar que allò últim en Randall no l'hi deia a ell. El dolor va tornar, més sobtat i intens que abans. Amb prou feines va tenir temps de percebre l'agonia abans de tornar a perdre el coneixement.

—Com et dius?

L'Stephen amb prou feines podia parlar.

—Thomas.

—No et crec.

—No... —va somicar.

El dolor no el va agafar desprevingut, com tampoc no ho va fer la foscor que va venir després.

—Com et dius?

—Thomas.

—No vull que te n'oblidis.

—No —va somicar, tremolant entre sanglots.

—Com et dius?

—Thomas.

—Tens algun altre nom?

—No. Només Thomas.

—Alguna vegada t'han anomenat d'alguna altra manera?

—No. Només Thomas.

—L'oblidaràs mai, aquest nom? En faràs servir mai algun altre?

—No.

—Molt bé. En aquest cas, et faré un últim recordatori.

Més tard, estava ajagut al llit, un altre cop fet una boleta. El món exterior li semblava llunyà, silenciós. Ja se li havien esgotat les llàgrimes i tenia el cos entumit, si bé notava un formigueig desagradable. Era com si tot ell s'hagués quedat adormit. Va recordar en Randall davant seu, pres d'una barreja de culpa i ràbia que es convertien en una ira poderosa i letal, amb el rostre transfigurat en una màscara grotesca mentre li infligia dolor.

«No me n'oblidaré mai», es va dir. «No me'n puc oblidar mai de la vida».

Per demostrar-s'ho, va entonar mentalment la seva cantarella habitual, una vegada, una altra i una altra. Tot i que no sabia ben bé què era, tenia la sensació que alguna cosa havia canviat.

«Thomas, Thomas, Thomas. Em dic Thomas».